

Ο αδιάφορος επισκέπτης της Ι. Μονής Σταυρονικήτα και το θαύμα

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

(Ιερά Μονή Σταυρονικήτα, Άγιον Όρος.)

Κάποιος, κάπου, κάποτε πήγε για επίσκεψη στο Άγιο Όρος. Επίσκεψη και όχι προσκύνημα!

Σχεδιάζε να παραμείνει στον Άθωνα έξι μέρες, μόλις όμως γνώρισε από κοντά τη μοναστική ζωή των αγιορειτών μοναχών άλλαξε γνώμη και δεν έβλεπε την ώρα να επιστρέψει στον πολιτισμό, όπως ο ίδιος το έθετε και το διαλαλούσε με μεγάλο θράσος...

Έφτασε στην Ι. Μονή Σταυρονικήτα, η οποία θα ήταν και ο τελευταίος σταθμός της αρχικά εξαήμερης εν τέλει τριήμερης περιήγησής του. Μάλιστα, κορόιδευε την παρέα του, διότι, όπως έλεγε, έβλεπαν τα πράγματα διαφορετικά και όχι όπως εκείνος, που μέτραγε τις ώρες για να βγει στον έξω κόσμο και επιτέλους να ελευθερωθεί...

Στην είσοδο τις μονής τους υποδέχτηκε ο καλόγερος με λουκούμι και ρακί, έδειξε στους επισκέπτες-προσκυνητές τα δωμάτιά τους και τους ενημέρωσε για το πρόγραμμα των ακολουθιών. Η ώρα ήταν 12.00 το μεσημέρι και στις 16.00μ.μ.

είχε εσπερινό. Ο φίλος μας την προηγούμενη μέρα είχε παραστεί σε αγρυπνία που διήρκεσε 12 ώρες. Αμέσως λοιπόν έπεσε για ύπνο και το μόνο που άκουσε ήταν το σήμαντρο, το οποίο σήμανε στις 16,00 ακριβώς και καλούσε όλους τους παρευρισκόμενους για τον εσπερινό.

Ξύπνησε και σκουντουφλώνοντας κυριολεκτικά, έφτασε στο Καθολικό της μονής, όπου θέλοντας και μη παραβρέθηκε σωματικά στον εσπερινό. Και λέω σωματικά, διότι πνευματικά το μόνο που σκεφτόταν ήταν πότε θα ξεμπερδευε, για να συνεχίσει τη δουλειά από την οποία τον έκοψε το καταραμένο σήμαντρο, έτσι έλεγε συνέχεια μέσα του.

Επιτέλους, τελείωσε ο εσπερινός, ο κόσμος όμως δεν έφευγε, καθώς περίμεναν να θέσουν σε προσκύνημα τα ιερά λείψανα αγίων, που φυλάσσονται στη μονή.

Μέσα στο τσούρμο πήγε και αυτός...

Καθώς έλεγε είχε πάρει το κολάι, αφού και στις άλλες μονές που είχε πάει δεν έκανε άλλη δουλειά από το να ασπάζεται νεκρά κόκαλα, που ούτε παλμό είχαν ούτε θερμότητα ούτε ανάβλυζαν μύρο, παρά τα όσα έλεγαν οι αγιορείτες πατέρες...

Προσκύνησε λοιπόν και ετοιμαζόταν να φύγει,

παρόλο που ο υπόλοιπος κόσμος παρέμενε εντός του Καθολικού, όταν ο Παππούλης που βρισκόταν εκεί είπε με σπαστή φωνή, όσο μπορούσε δυνατή: «Παιδιά μου σας παρακαλώ, σας παρακαλώ στο όνομα του γλυκού μας Ιησού, πείτε μου ποιός από σας δε μύρισε από τα ιερά λείψανα τη θεία ευωδιά που βγάζουνε»;

Εκείνος σταματάει ξαφνιασμένος στην είσοδο,

και κανένα μοναστήρι...

**στον παπά
υ λέει: «Εγώ».**

Τότε ξεπετάχτηκαν κ' καμιά δεκαριά ακόμη.

Ο σεβάσμιος ιερέας πηγαίνει μπροστά
στα ιερά λείψανα...

και με γλυκιά φωνή αρχίζει να ψέλνει το τροπάριο του Αγίου Δημητρίου του
Μυροβλύτη.

Το πρόσωπο του,
άρχισε να λάμπει τόσο πολύ,
που στο τέλος δεν μπορούσες
να το κοιτάξεις.

Ο γνωστός αυτός φοβήθηκε από αυτό που είδε, και τότε συνειδητοποίησε ότι την
ίδια στιγμή **τα ιερά λείψανα άρχιζαν να ευωδιάζουν τόσο έντονα και γλυκά**
που δε χόρταινες να εισπνέεις...

Σε λίγο, το πρόσωπο του ιερέα σταμάτησε να φωτίζει, όμως η θεία ευωδιά
από τα οστά ήταν τόσο έντονη, που ξεχύθηκε έξω από το Καθολικό, απλώθηκε σε
όλη τη μονή και ακολουθούσε τους επισκέπτες ακόμη και στην Τράπεζα και στα
δωμάτια τους.

Όσοι την είχαν αμφισβητήσει, έκλαιγαν σα μωρά παιδιά,
και έλεγαν ότι εξαιτίας των αμαρτημάτων τους...
δεν μπορούσαν να την μυρίσουν αρχικά.

Τη νύχτα κανείς δεν μπόρεσε να κοιμηθεί.

Την άλλη μέρα ξεκίνησαν για την Ι. Μονή Ιβήρων.

Η μυρωδιά τους ακολουθούσε ως τα μισά του δρόμου...

Πηγή: pneumatokoinwnia.blogspot.gr